

Záříjové čtení

Původní česká próza, povídky světových autorů anebo třeba básně – soubor veršů Ivana Blatného z posledního období.

➔ Irena Jirků, Petr Hanuška   📖 archiv nakladatelství

A CO KDYŽ JE TO PRAVDA

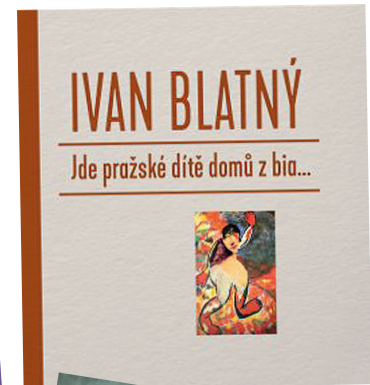
Bernhard Schlink: Letní lži, Prostor

„Pravda a to, co vyjadřuje – co tím Anna myslí? Současně si kladl otázku, zda by jí měl povědět o Renée. Teď hned, protože později by bylo pozdě. Jenže proč by to později bylo příliš pozdě? A pokud by to šlo i později, proč to tedy vůbec musí být?“

Jinými slovy – proč se raději neuchýlit k drobné lži či k elegantnímu mlčení, než se trápit pravdou? Hlavní hrdina povídky Noc v Baden-Badenu, úspěšný dramatik, který volně proplouvá životem i milostnými vztahy, se nakonec rozhodne to s pravdou zkusit. Snad o tom všem – i o sobě – Anně napíše. Možná. Na to, aby si s ní promluvil otevřeně, nemá odvalu. Tu koneckonců postrádá i spisovatel, který v povídce Dům v lese svou rodinu raději odřízne od civilizace, než aby

čelil úspěchu své ženy. Než aby i sám sobě přiznal, jak moc ho vlastní nezdar frustruje. A hrdinka poslední povídky Cesta na jih pak musí dojít až na konec, doslova na konec života, aby dokázala připustit, jak zásadní byl pro ni rozchod s první láskou – a že se odehrál podstatně jinak, než si sama roky namlouvala...

Žijeme v době vyspělých technologií, jsme neustále on-line, máme přístup ke všem informacím, sdílíme zážitky, radosti i strasti. A přece jsme sami. O osamělosti, o spleti malých, větších, milosrdných i bezohledných lží, do nichž se zaplétáme jen tak, jakoby mimochodem, o tom, jak se setkáváme, a přece se neznáme, o milionech slov, jež vypouštíme z úst, a přece neříkáme to

INZERCE

PALMOVKA PAMATUJE

70. SEZÓNA

DIVADLO
POD PALMOVKOU

PP

XANTYPA

BANDI

Krišne

WWW.PODPALMOVKOU.CZ

EG001394

podstatné, píše Bernhard Schlink s jistotou, která až děsí. Německý spisovatel v souboru povídek potvrzuje, že není autorem jediné dobré knihy. A to mu přitom Předčítač, strhující milostné drama dospívajícího studenta a bývalé dozorkyně z koncentračního tábora, přinesl v polovině 90. let celosvětové uznání a posléze i oscarové vavříny.

JAK ODCHYTIT MUŽE

Jakuba Katalpa: Doupě, Host

Svět je papírnák natlakovaný komplikovanými mezilidskými vztahy. Vědí o tom i dvě autorky, jimž nedávno vyšly prózy v brněnském nakladatelství Host. První z nich je zkušenou literární matadorkou a držitelkou řady literárních cen, která se čtenářům představila již v roce 2006 úspěšnou prvotinou *Je hlína k snědku?* Jmenuje se Jakuba Katalpa a její nejnovější román nese název *Doupě*. Náповědu obsaženou v titulu splní jedna z hrdinek Květa, která vybuduje v suterénu svého pražského domu novinami obložený malý kryt, v němž se rozhodne uvěznit vyhlédnutou mužskou oběť. Ne proto, aby snad ukojila své zvrácené choutky, ale protože si musí v její/jeho přítomnosti položit a zodpovědět řadu důležitých existenčních otázek. Věkem totiž patří k těm, kdo ve svém životě spíše účtují, než plánují. Jakousi zkouškou na hraně se stává nedobrovolná internace i pro odchyceného muže. Jeho dilema zní: Lze najít v násilném okleštění osobní svobody dokonce i zálibu a nový životní smysl? Autorka se nespokojila pouze s jednou vyprávěcí linií, a tak čtenáře vtáhne do pochmurného příběhu japonského manželského páru, v němž ženská polovička svádí marný boj se zákeřnou chorobou. Jak se s ní vyrovnává její partner, jakou roli v příběhu hraje fotoaparát, vám neprozradíme. Stejně tajemní zůstaneme i v případě třetí dějové linie, ve které stará vietnamská

žena, mimochodem svědkyně i nositelka tajemství Květina kriminálního činu, teskni před synovým pražským obchůdkem po domovině. Próza se tak v komplexu stává malým celoplanetárním hledáním odpovědi na obyčejné, ale přesto nesmírně důležité otázky našich životaběhů.

O SLEPÝCH ULÍČKÁCH

Dita Táborská: Malinka

Autorka druhé rozsáhlejší prózy Malinka Dita Táborská publikuje poprvé. Sice má zkušenosti s externí prací pro Českou televizi i rozhlas, ale několik let již tráví v úřednických službách Ministerstva zahraničních věcí ČR. Pokud byste se těšili na nějaký pikantní příběh právě z tohoto prostředí, není tomu tak. Protagonistkou knihy je kdysi osvojená, dnes již dvaadvacetiletá hrdinka Malka pracující u filmu, ale hlavně impulzivní, nezkrtná žena obtížně hledající svou identitu. I když jí její rodiče Ina a Jaromír věnovali stejnou lásku jako svým dvěma vlastním synům, nevděčná dcera jim to nevrací stejnou měrou. Ba naopak! A jak už to v životě bývá, komplikací není nikdy dost. Malka se zaplete se ženatým mužem Romanem, který přežívá dětmi nezaplňený manželský vztah se zubařkou Alicí. Pokud větříte vznik milostného trojúhelníku s očkávaným dítětem na špičce, je to jen jedna z možných cest, která vede z labyrintu ven. Slepých uliček, mylných řešení, potenciálních partnerů atp. se do vyprávění připlete daleko více. Čtenáři nahlíží na dějové propletence třemi kukátkami – nejen Malčiným, ale také Ininým a Aliciným. V jednom z nich se až zdá, že autorka nebezpečně balancuje na hraně konzumního ženského čtiva. Možná že záměrně. A ještě jedna drobnost zaskočí či pobaví. Kniha je charakterizována jako „svižně a vtípně vyprávěný příběh“. To prvé platí, to druhé po zvládnutí čtyřsetstránkové knihy

lze považovat za nedorozumění. K pousmání tam toho bylo jako šafránu.

A CO BÁSNÍK?

Ivan Blatný: Jde pražské dítě domů z bia...

Reflexe tvorby a sledování životních osudů básníka Ivana Blatného (1919–1990) jsou pro nakladatele a editora Martina Reineru důležitým profesním i lidským tématem. Opakovaně se k nim vrací nejen edicemi veršů, ale kupříkladu i v oceňovaném románovém zpracování, nazvaném prostě – *Básník*. Nejnovější vydavatelský počín nese název *Jde pražské dítě domů z bia...* Patří k těm nejdůležitějším, protože v něm Reiner nabízí obsáhlý básnický výbor z Blatného dosud nepublikované tvorby vznikající mezi lety 1982 až 1990.

Básník psal v osmé dekádě každý den po dobu několika hodin, takže nakonec po sobě zanechal úctyhodných 280 tisíc veršů, které se editorovi vlezly na pět a půl tisíc stran ve Wordu! Vybrat z nich ty nejlepší, očistit je od poetického „balastu“, najít nějaký středobod, kolem kterého se bude vše točit – to vše byly nadmíru náročné úkoly.

Blatný totiž neměl při psaní na mysli vytvoření nějaké uzavřené sbírky. K textům – proudu valícímu se mu pod rukou – se nevracel, opravoval málokdy a máloco. Udělat to za něj musel na řadě míst až editor znající dokonale jeho poetiku.

A k tomu samotnému středobodu. Stalo se jím básníkovy alter ego Josef Kunstadt, kdysi neznámý herec, který díky Vítězslavu Nezvalovi stál v roce 1934 u zrodu Surrealistické skupiny. J. K. se Blatnému stal „vzorovým“ soupeřníkem, v němž se poji láska k surrealismu a jeho počátkům s naprostou „zapomenutostí“, marginalitou. Tak nejspíše vnímal Ivan Blatný sám sebe, když marně očekával vydání *Pomocné školy Bixley*, píše v předmluvě Reiner. Originalita, obrazotvornost, formální preciznost jeho veršů jsou však nezapomenutelné! ●

INZERCE

EG001469

Jeden závod,
nespočet osudů,
tisíce závodníků

To je
padesát let
s Jizerskou 50!

Jizerská 50.
To je závod, který se stal
symbolem běžeckého
lyžování. Vzácné historické
okamžiky i osobní vzpomínky
aktérů závodu v jedinečné
dárkové knize *Jizerská 50*.

C PRESS

www.albatrosmedia.cz